

Datum van inontvangstneming : 07/04/2017

Zaak C-116/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 maart 2017

Verwijzende rechter:

Amtsgericht Hamburg (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 maart 2017

Verzoekende partij:

██████████

Verwerende partij:

Swiss International Air Lines AG

Amtsgericht Hamburg

[OMISSIS]

Beschikking

In de zaak tussen

██████████ [OMISSIS] Nahe

verzoeker,

[OMISSIS]

en

SWISS International Air Lines AG, [OMISSIS] Basel, Zwitserland

verweerster,

[OMISSIS]

heeft het Amtsgericht Hamburg [OMISSIS] op 2 maart 2017 beslist:

- I. De behandeling van de zaak wordt geschorst.
- II. Het Hof van Justitie van de Europese Unie worden overeenkomstig artikel 267 VWEU de volgende vragen gesteld tot uitlegging van artikel 7 en artikel 12 van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB L 46 van 17.2.2004, blz. 1.): **[Or. 2]**
  - 1) Kan een luchtvaartmaatschappij steeds aftrek toepassen of hangt dit af van de vraag in hoeverre het nationale recht deze aftrek toestaat dan wel of de rechter deze als passend beschouwt?
  - 2) Voor zover het nationale recht relevant is dan wel de rechter discretionair moet beslissen: strekt de compensatie van artikel 7 van de verordening enkel tot vergoeding van het ongemak en het door de passagiers wegens de annulering geleden tijdverlies, of ook tot vergoeding van materiële schade?

Motivering

1. A. Verzoeker en zijn echtgenote hebben bij verweerster voor 18 oktober 2015 vlucht LX1057 van Hamburg naar Zürich en de aansluitende vlucht LX8032 van Zürich naar Havanna geboekt. De vlucht werd in Hamburg opgehouden, zodat verzoeker en zijn echtgenote met vertraging aankwamen in Zürich, waar verweerster hen de overstap naar Havanna weigerde. Verweerster verstrekke verzoeker en zijn echtgenote vervolgens tickets voor een vervolgvlucht met een andere luchtvaartmaatschappij die de dag daarop vertrok. Verzoeker en zijn echtgenote hebben daarvan gebruik gemaakt en arriveerden toen in Havanna met een vertraging van 24 uur.
2. Verzoeker heeft op grond van zijn eigen recht en als gesubrogeerde van zijn echtgenote een vordering ingediend tot vergoeding van de extra kosten voor een huurauto van 768,82 EUR en de kosten voor de niet-gebruikte hotelkamer in Havanna van 101,70 EUR alsmede tot compensatie van in totaal 1 200 EUR op grond van artikel 7, lid 1, onder a), en artikel 5, lid 1, onder c), van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (hierna: „verordening”). Verweerster heeft verzoeker de compensatie uitgekeerd, zodat partijen op dat punt het geschil in onderlinge overeenstemming als beëindigd beschouwen. Met betrekking tot de resterende vordering, die minder bedraagt **[Or. 3]** dan de uitgekeerde compensatie, heeft verweerster zich beroepen op artikel 12, lid 1, tweede volzin, van de verordening.

-
3. B. De beslissing is afhankelijk van de vraag of, en zo ja in hoeverre en onder welke voorwaarden een vordering naar nationaal recht tot vergoeding van extra kosten voor een huurauto en van kosten voor een ongebruikte hotelkamer die zijn ontstaan wegens een vertraging van meer dan drie uur van een geboekte vlucht, op grond van artikel 12, lid 1, tweede volzin, van de verordening, in mindering moet worden gebracht op een compensatie uit hoofde van artikel 7 van de verordening.
  4. Verzoeker kan overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en artikel 7, lid 1, onder a), van de verordening van verweester betaling van compensatie eisen, omdat de geboekte vlucht met meer dan drie uur vertraging zijn eindbestemming heeft bereikt. Er zijn geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 5, lid 3, van de verordening aangevoerd.
  5. Ook kan verzoeker van verweester vergoeding eisen voor de kosten die wegens de vertraging van de geboekte vlucht en de daardoor ontstane extra kosten voor een huurauto en kosten voor een ongebruikte hotelkamer zijn ontstaan. De vordering tot vergoeding van de kosten is een vordering tot verdere compensatie op grond van het nationale recht in de zin van artikel 12, lid 1, eerste volzin, van de verordening. In het onderhavige geding is de luchtvervoersovereenkomst tussen verzoeker en zijn echtgenote enerzijds en verweester anderzijds op grond van artikel 5, lid 1, eerste zin van verordening (EG) nr. 593/2008 van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst („Rome I-verordening”), onderworpen aan het Duitse materiële recht. Verzoeker heeft op basis daarvan een eigen en een afgeleid recht op vergoeding van extra kosten krachtens § 280, lid 1, § 249, lid 1, en § 398 van het Bürgerliche Gesetzbuch [Duits burgerlijk wetboek; hierna: „BGB”], wanneer deze berusten op een verwijtbare niet-nakoming van de verplichtingen van verweester. Verweester is haar vervoersverplichting uit overeenkomst ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote niet nagekomen, omdat het vliegtuig met meer dan drie uur vertraging op zijn eindbestemming is aangekomen. Zij voert niet aan daarvoor niet aansprakelijk te zijn geweest (§ 280, lid 1, tweede volzin, BGB). Dit heeft geleid tot de extra kosten voor een huurauto van 768,82 EUR en de kosten voor de niet-gebruikte hotelkamer in Havanna van **[Or. 4]** 101,70 EUR.
  6. De mogelijkheid om de vergoeding van deze kosten in mindering te brengen op de compensatie is niet reeds uitgesloten om de reden dat verweester haar verplichtingen tot het bieden van bijstand krachtens artikel 5, lid 1, onder a), en artikel 8, lid 1, onder a), en lid 3, van de verordening niet zou zijn nagekomen: verweester heeft deze verplichtingen immers niet verzaakt, maar verzoeker en zijn echtgenote vervangend vervoer verschaft.
  7. Verweester is derhalve alleen niet gehouden tot betaling van een aanvullende schadevergoeding ten bedrage van het nog openstaande gevorderde bedrag aan verzoeker, indien de uitgekeerde compensatie op de schadevordering in mindering kan worden gebracht. Dit kan de verwijzende rechter niet beslissen zonder vooraf

het Hof van Justitie van de Europese Unie de in het dictum vermelde prejudiciële vraag voor te leggen.

8. Voor de beslissing is dus bepalend of en zo ja in hoeverre en onder welke voorwaarden aftrek van de kosten van een veranderd reisplan ook is uitgesloten wanneer de luchtvaartmaatschappij haar verplichtingen krachtens artikel 8 en artikel 9 van de verordening niet heeft verzaakt [OMISSIS] [verwijzing naar nationale rechtspraak van de hoogste rechter in een geval dat zich van het onderhavige geval onderscheidt].
9. I. Bepalend is of de luchtvaartmaatschappij de mindering zonder meer kan toepassen, dan wel of deze afhankelijk is van verdere voorwaarden, meer bepaald of en zo ja in hoeverre het nationale recht deze toestaat. Artikel 12, lid 1, tweede volzin, van de verordening kan namelijk aldus worden opgevat dat een luchtvaartonderneming het recht heeft de aftrek toe te passen en dat de rechter daaraan gebonden is, dan wel aldus worden opgevat dat het nationale recht kan bepalen of en zo ja in hoeverre deze op de compensatie in mindering kan worden gebracht, dan wel aldus worden opgevat dat de rechters zelf per geval moeten beslissen over de mogelijkheid tot onderlinge verrekening van de verschillende vergoedingen op basis van **[Or. 5]** uit de verordening zelf voortvloeiende overwegingen (zie de argumenten van het Bundesgerichtshof, verwijzingsbeslissing van 30 juli 2013[OMISSIS], punt 24 e.v., [OMISSIS], bij een naar aanleiding van een annulering gewijzigd reisplan)
10. II. Daarenboven is bepalend welke schade door de compensatie van artikel 7 van de verordening moet worden vergoed. Indien de compensatie overeenkomstig artikel 7 van de verordening alleen zou dienen ter vergoeding van immateriële schade van de passagiers, zou aftrek van de aan verzoeker toekomende schadevergoeding voor extra kosten voor een huurauto en kosten voor een ongebruikte hotelkamer zijn uitgesloten, omdat deze schadevergoeding dient ter vergoeding van de door de vertraging veroorzaakte vermogensschade, en overeenkomstig het Duitse recht, indien de schadeposten niet kunnen worden gespecificeerd, aftrek is uitgesloten wanneer dit niet overeenkomt met het doel van de desbetreffende compensatie. Het is onvoldoende duidelijk welke schade door de compensatie van artikel 7 van de verordening moet worden gecompenseerd (zie over deze vraag ook de argumenten van het Bundesgerichtshof, prejudiciële verwijzing van 30 juli 2013[OMISSIS], punt 31 e.v., [OMISSIS] betreffende een reisplan dat naar aanleiding van een annulering is veranderd)

[OMISSIS]